

Radim Hanke

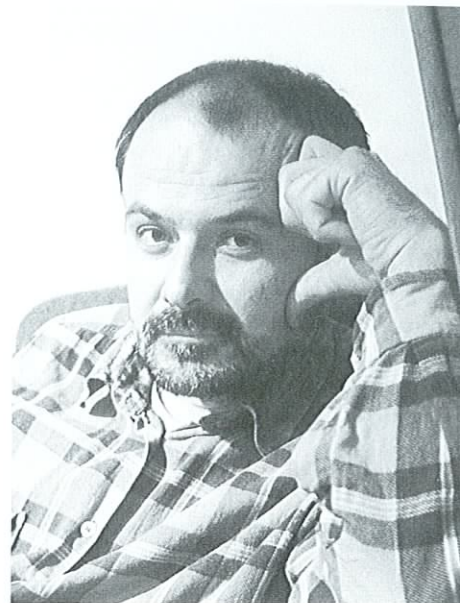
sochař a výtvarný pedagog

narozen: 28. ledna 1963

studium: SUPŠ v Uh. Hradišti 1978–1985

VŠUP Praha, 1982–1989 (prof. Jos. Malejovský)

Od roku 1989 trvale působí ve Zlíně a je členem Unie výtvarných umělců, Sdružení výtvarných umělců a teoretiků jihovýchodní Moravy. V letech 1991–1995 působil jako profesor na keramickém oboru Střední průmyslové školy v Hodoníně a od roku 1994 na nově založené Soukromé vyšší odborné zlínské škole umění, kde vede sochařský obor. Od konce 80. let pravidelně prezentuje své práce na četných kolektivních výstavách, včetně zastoupení na I. a II. Novém zlínském salonu.

Ivo Sedláček

malíř, výtvarný publicista a pedagog

narozen: 1. března 1961

studium: SUPŠ v Brně, 1976–1980

pedagogická fakulta

(katedra výtvarné výchovy) UJEP v Brně

Od roku 1990 je členem T. T. klubu Unie výtvarných umělců, v polovině 80. let přišel do Zlína, kde se posléze usadil. Zprvu zde působil jako kurátor Státní galerie ve Zlíně (1983–1998). V roce 1994 se stal jedním z iniciátorů vzniku nynější Soukromé vyšší odborné zlínské školy umění, kde vedl výtvarný atliér a od roku 1998 je jejím ředitelem. V letech 1992–1996 byl činný i jako výkonný redaktor periodika Prostor Zlín, u jehož zrodu stál a v němž nyní (od r. 1996) působí ve funkci zástupce šéfredaktora.

Výstavní konfrontace tvorby sochaře Radima Hankeho a malíře Ivo Sedláčka, jež čas od času probíhají již od r. 1994, vykazují vždy cenou devizu nejenom pro autory samotné, ale nepochybně i z pohledu soudobé české výtvarné scény. Ač se jedná o konfrontaci paralelních tvůrčích a případně živočichů dvou autonomních osobností, nepocituje patrně návštěvník výstavy v Galerii Magna nějakou výraznější názorovou dizonanci mezi oběma přístupy, ale spíše naopak může vnímat jakousi jejich vzájemnou – jakoby z hlubších personálních vrstev bytí otevíranou – integrující blízkost. Společná prezentace prací Radima Hankeho a Ivo Sedláčka také není výsledkem náhodného rozhodnutí, nevězela z mechanického akceptování dlouhodobě zavedené tradice výstav sochaře s malířem, ale má svoji podstatnější, v duchovní sféře jejich tvorby jako takové zakotvenou logiku a zvláštní opodstatnění (o tom blíže L. Ševeček, Dotyky a znamení v symbolistní figuraci R. Hankeho a I. Sedláčka, Katalog výstavy Chodovská trz Praha 1996).

Na rozdíl od předchozích společných prezentací děl obou autorů, např. v Chodovské trzvi v Praze (1996), nebo v rámci skupiny zlínských autorů v galerii CKV v Ostravě (1998), ovšem postrádají jejich v mnohém si sice stále blízké, ale současně i navzájem formálně diferencované stávající práce svá původní, lapidárně figurativní východiska. Společným integrujícím či nosným prvkem jejich soudobého projevu tak zůstává především určité filosofické, přesněji „symbolistní“ zaměření. V jeho intencích v osobitě výtvarném pojetí obou autorů, reflektují jejich tradičně eticky založené postoje, které se ovšem nyní vážou nejenom k lidskému bytí obecně, ale i k bytí, anebo možností a formám existence tvorby samotné.

Tento názorový posun zřetelně zrcadlí v zásadní transformaci obrazové struktury u Ivo Sedláčka, ale do značné míry i v nových tvárových redukcích Hankeho prací sochařských. Ty si ale v souladu s charakterem daného výtvarného žánru nadále, výraznějším způsobem než je tomu v případě jeho kolegy-malíře, uchovávají v principu stále svoji – byť i námětově méně jednoznačně interpretovatelnou – figurativní formu. Maximální redukce sochařského tvaru, postavena na přehodnocování výtvarného vztahu k materiálu, ale též k hodnotám sochařského prostoru a prostředí (symposia, realizace v exteriéru) dávají tušit, že v autorově tvorbě dochází k důležité proměně. Souvisí nepochybně s jejím důslednějším vstupem do současných sociálních či společenských kontextů, ale – a to především – i s možnostmi, jež dnešek otevírá novému metaforickému vidění tradičních kulturních a ikonografických témat. Ta ostatně již od počátku významně stimulovala Hankeho dílo, a podmiňovala v jistém ohledu i samotnou existenci jeho sochařské tvorby.

Podstatné zisky z předchozích vývojových etap své tvorby v poslední době principiálně přehodnotil rovněž Ivo Sedláček. Z nadhledu výtvarného racionalismu svých konceptuálních počátků „nad chaosem pozemského bytí a existenciálních rituálů“, ale i z pozic ryze malířsky založeného senzualismu svých četných prací z let devadesátých, dospěl k pozoruhodné umělecké syntéze. Jeho tvorba se transformovala, odklonila od světa vnější vizuální reality do světa abstrakce – ducha idejí, do „světa obrazů“ v jeho fenomenálním smyslu.

Ludvík Ševeček

Galerie Magna, Bieblova 3, 702 00 Ostrava / výstava potrvá od 27. 2. 2002 do 8. 4. 2002

Tento projekt je realizován za finanční podpory města Ostravy

Pohled do společné instalace s obrazem I. Sedláčka a plastikou R. Hankeho